

Monitoren er et langsomt Skib, som kun løber en ringe Fart, og de Monitorer, hvorom det ærede Medlem talte, som saa at sige vi Søfolk idag alene have at tale imod, nemlig Monitorer med Haandkraft, løbe slet ikke, de krybe; de gaae accurat som vore smaa Kanonjoller, der med deres Ararer kun gjøre en meget ringe Fart. Det maa nu erindres, at, naar en Mand, som jeg sætter overordentlig høit, John Ericsson, som har vist Amerika en overordentlig stor Tjeneste, dengang han indførte Monitorerne under den amerikanske Krig, og vist, hvad Nytte de kunne gjøre, nu foreslaaer Sverrig Anskaffelsen af saadanne smaa Haandkraftsmonitorer, saa er der en Ting af stor Betydning, som man maa lægge Mærke til, og det er, at det ikke er Danmark, men Sverrig, hvem dette foreslaaes. Vore Forhold ere ganske anderledes end Sverrigs. Der vil man bruge disse smaa Haandkraftsmonitorer til at lægge ind i Skjærgaardene, i Snevringerne mellem Nerne, hvor de større Skibe ikke kunne trænge ind, og hvor disse Monitorer kunne ligge, bestandig med den samme Side vendt mod Fjenden, uden at være udsatte for at blive skudte ned. De have nemlig deres Styrke i deres Ridenhed, og de behøve ikke at bevæge sig med stor Hurtighed. Hvorvidt de nu virkelig egne sig og ville vise sig gode for Sverrig, skal jeg naturligviis ikke indlade mig paa at bedømme, men i alt Fald er det noget ganske Andet, end hvad vi behøve her. Jeg veed ikke, hvorledes det ærede Medlem vil anbringe disse Fartøier paa vore Kyster. Han siger, at de skulle virke paa vore Kyster og værne om dem ved at ligge omkring dem. Jeg vilde virkelig ønske det ærede Medlem ombord paa saadan en lille Skibspadde f. Ex. nede i Fehmern Belt, naar Fjenden forsøgte en Landgang, og gjerne see, til hvilken Side det ærede Medlem da vilde søge at trække sig bort; der vilde virkelig ikke være nogen Tilflugt for ham. Som der staaer i Lovforslagets Motiver, hvad der ogsaa er fuldstændig rigtigt, er det en Hovedopgave for vor Flaade at værne om vore Kyster og at

sikre Forbindelsen mellem Nerne indbyrdes. Dette er det første og meest fremtrædende Formaal, og det er en Opgave, som kan naaes. Det gaaer ikke an at anskaffe en Flaade og derefter søge at udfinde det Formaal, hvortil den skal bruges, man maa først sætte Formaalet og derefter see, hvilken Flaade der egner sig til at fyldestgjøre det. Men Flaadens næste Formaal er i Forening med Armeen at beskytte visse exponerede Steder paa Kysterne, f. Ex. ved Lillebelt, eller hvor man nu kan tænke sig, at begge Baaben kunne komme til at operere i Forening med hinanden. Her er altsaa to fra hinanden fuldstændig adskilte Formaal. Det ene Formaal, som udelukkende er Marinens Sag, er at værne om Kysterne og opretholde Forbindelsen mellem Nerne, det andet er at operere i Forbindelse med Armeen, og disse to Ting maae betragtes hver for sig. Med Hensyn til den ene er Flaaden kun et Appendix til Armeen, jeg indrømmer det fuldkomment, men den anden Virksomhed er en aldeles selvstændig. Paa hvilken Maade vi end stille vort Forsvarsvæsen, vil man, naar man gjenemgaaer Forsvarscommissionens Indstilling for Armeens Vedkommende, see, hvilken himmelvid Forskjel der er imellem den Maade, hvorpaa vi kunne virke med vor Hær, naar vi ere Herrer paa Søen, og naar vi ikke ere det. Ere vi Herrer paa Søen, kan der gjøres overordentlig Meget, og vi kunne holde ud i lang Tid, men ere vi ikke Herrer paa Søen, kunne vi, idetmindste ligeoverfor den Fjende, der i de sidste Aar er trængt op imod os, kun virke overordentlig lidt. Derfor maae vi lægge stor Bægt paa at være Herrer paa Søen. Nu sige vi: Det Bæsentligste for os er at beskytte vore Kyster og vedligeholde Forbindelsen mellem Nerne, men paa hvilken Maade skulle vi beskytte vore Kyster? Vi skulle have et Kystforsvar — fuldkomment rigtigt —, men Spørgsmaalet er netop, hvorledes dette skal være indrettet. Vor Flaade skal ikke være til Angreb, men til Forsvar, men nu siger det ærede Mindretal i Commissionen, og det ærede Medlem